

Водними ресурсами треба дорожити

Трубізьке міжрайонне управління водного господарства, що на Київщині, – підприємство за багатьма параметрами унікальне. Створене більш як півстоліття тому, воно пройшло непростий шлях становлення, реорганізацій, але, як і за радянських часів, залишається лідером галузі. І це не просто слова. У 2009 році колектив водників столичної області нагороджено Почесною Грамотою Кабінету Міністрів, кілька років поспіль вони входять до п'ятірки кращих підприємств України. У цьому чимала заслуга директора підприємства Юрія Петровича Стасюка. Він, людина вольова, цілеспрямована, зумів не тільки зберегти господарство у державній власності, а й зробити його незбитковим, налагодити стабільне функціонування. А для цього, погодьтеся, потрібні неабиякі організаторські здібності, віра у власні сили, справжній чоловічий характер. Саме про будні підприємства, шляхи його подальшого розвитку розмова з Юрієм СТАСЮКОМ.

– Історія свідчить, що перші роботи з осушення боліт у басейні річки Трубіж розпочалися в період діяльності Західної експедиції генерала Жилінського ще 1875 року. Саме тоді Департамент водних комунікацій організував гідротехнічні спостереження на річці Трубіж та її найбільших притоках Недра і Карань. Згодом такі спостереження вела навігаційно-описна комісія Міністерства шляхів сполучення. У 1915 році на Трубіжі було відкрито низку постійних гідрометричних постів. Але до створення експлуатаційної служби, ймовірно, із якихось об'єктивних причин руки тоді так і не дійшли. Лише в 1954 році розпочалося будівництво трубізької осушувальної системи. І за п'ять років її спорудили. Це була одна з найбільших та найпотужніших у світі систем із двостороннім регулюванням водного режиму на площі 28 тисяч гектарів. Унікальність системи полягає в тому, що вона, забезпечуючи вчасне скидання та регулювання поверхневих вод, і в засушливий період має можливість покрити дефіцит води з річки Десна за допомогою каскаду з чотирьох потужних насосних станцій, так званою антирічкою (вода подається проти течії руслом річки Остер на відстані 42 км).

Колектив трубізьких водників я очолив 1993 року. На той період підприємство вже тривалий час було одним із кращих у своїй галузі. І в цьому незаперечно заслуга попереднього очільника Василя Андрійовича Стасюка. Він – професіонал-управлінець із великої літери. Саме завдяки його

зусиллям, виваженій, продуманій до найменшого кроку політиці підприємство не тільки вціліло, хоча, повірте, спритників розшматувати господарство завжди не бракувало, а й залишилося у власності держави. 2000 рік для нас виявився непростим. Чи не найважчим періодом за всю історію існування. Ми, без перебільшення, опинилися на межі краху, та, до честі колективу, можна сказати, що випробування він пройшов гідно. Щоб вижити, піднятися з колін, зрештою, зберегти людський потенціал, ми докорінно реорганізували роботу, розширили сферу нашої діяльності, створивши на основі виробничих підрозділів чотири нові підприємства. З 90-х і понині в господарстві працює один і той же колектив, принаймні його «кістяк» залишився незмінним. Саме це й стало запорукою подальшого розвитку господарства.

– За статистикою, Україна належить до найменш забезпечених водою країн Європи. Чи можна виправити ситуацію і що для цього робитися?

– Справді, в Україні проблема водних ресурсів постала нині особливо гостро. Повторюю прописну істину, вода – це основа нашого життя. Без неї не може існувати жоден живий організм, сьогодні 70 відсотків зібраного в країні високоякісного зерна отримують тільки завдяки зрошенню земель. Щодо першочергових завдань, які стоять перед нами, то це відновлення водних ресурсів, їх раціональне використання та охорона. Щороку розчищаємо русла річок, ставки від замулення, проводимо берегоукріплювальні роботи, відроджуємо джерела, залужуємо прибережні захисні смуги, ремонтуємо та встановлюємо

Факт

Юрій СТАСЮК народився 30 вересня 1963 року на Рівненщині.

Після закінчення середньої школи у 1980 році вступив до Українського інституту інженерів водного господарства.

1985 року за призначенням став до роботи в Трубізькому управлінні осушувальних систем.

1985–1987 років працював інженером Барішівської експлуатаційної дільниці Трубізького управління. З 1987 року – старший інженер відділу експлуатації управління, з 1993-го його призначено на посаду начальника управління.

У 1986 році брав участь у ліквідації аварії на ЧАЕС, за що має певні відзнаки.

У 2003 році йому присвоєно звання «Почесний працівник водного господарства», нагороджено медаллю «За працю та звитягу». 2006 року – удостоєно Почесної грамоти Верховної Ради України.

Одружений. Виховує двох дітей.

гідропости. Територією, яку обслуговує наше управління, протікає 58 річок. Водний режим зарегульовано 396 ставками й водоймами об'ємом 205 мільйонів кубічних метрів, а також водосховищем площею 3161 гектар і відповідно об'ємом води 68,2 мільйона кубів. Уздовж річок відведено більше п'яти тисяч гектарів прибережних

жу. Щоб оздоровити Альту, наше управління меліоративних систем і водного господарства розробило й утілило низку водно-екологічних заходів. Серед них обережне незначне розчищення русла по тальвегу, будівництво руслових ставків і очищення наявних. Створення прибережних захисних смуг, їх залуження, водоохоронні дерево-

горе-керівників та, сплативши багатомільйонні штрафи, керовані ними виробництва продовжують свою чорну справу. Через стоки, що скидаються в річку, порушується екосистема, вони потрапляють у Дніпро, звідки 80 відсотків населення України споживає воду. Чи є вихід? Так, є – спочатку слід будувати очисні споруди, а потім роз-

захисних смуг. Колективом отримано актів на право власності площами у 1500 гектарів. Після прийняття регіональної Програми захисту населених пунктів від підтоплення за останні два роки за допомогою «Київводгоспу», завдяки активній позиції його керівництва будівельні організації й наше підприємство виконало низку робіт із збереження та відновлення малих річок, їх екологічного поліпшення, із захисту від підтоплення населених пунктів, сільськогосподарських угідь на суму 7,5 мільйона гривень. Інакше кажучи, розчищено від замулення близько 150 кілометрів русел річок, упорядковано та облагороджено майже 200 гектарів водойм. Такий обсяг робіт колектив виконав уперше за історію існування підприємства.

– Підприємство цілковито утримується державним коштом чи й самі заробляєте гроші?

– Так, Трубізьке управління водного господарства – неприбуткова організація, але маємо право на позабюджетну діяльність. Тож заробляємо, очищаючи захирачені ставки, озера, облаштовуємо місця відпочинку на їхніх берегах. Самотужки знаходимо та відроджуємо давно забуті цілізкі джерела. Споживацьке ставлення до природи призвело до того, що більшість річок за останнє десятиліття виснажилися, обміліли, засмітилися, а це, у свою чергу, знизило їх водоносність. Річка Альта, яка протікає в межах Бориспільського, Переяслав-Хмельницького та Баришівського районів, невеличка, та вона є правобережною притокою Трубе-

насадження, встановлення попереджувальних охоронних знаків.

– Очевидно, певної модернізації зазнало й саме підприємство, чи не так?

– Так, зокрема, на Переяслав-Хмельницькій та Броварській дільницях установили сучасні котли, що працюють на твердому паливі, тобто на дровах. Це впровадження не лише дає можливість зекономити значні державні кошти на оплату газу, а й є альтернативним джерелом виробництва енергії. Руслові шлюзи, що відпрацювали свій термін та створювали аварійну ситуацію під час льодоходів, повеней і паводків, замінили на касети з металевих труб діаметром 325 міліметрів. Маневрування касет здійснюється ручними підйомними механізмами, мається на увазі талями, до річі, вартість одного талю лише 850 гривень. Це значно полегшило ручну працю ремонтника, який установлює дерев'яні щити у так звані ферми Коритського, зліквідувало аварійну ситуацію в системі.

– Юрію Петровичу, сьогодні на планеті безліч екологічних проблем...

– На превеликий жаль, в Україні ці вкрай серйозні проблеми залишаються нерозв'язаними. І далеко ходити за прикладами не треба. Візьмімо хоча б Бровари. Зрозуміло, пристойне місто інтенсивно розбудовується, розвивається промисловість, і це дуже добре. Та ця медаль має й другий бік. Бровари сьогодні – найбільший забруднювач річки Трубіж, адже міські підприємства скидають туди увесь непотріб. Звісно, ми пишемо приписи, притягуємо до відповідальності

починати виробництво. Усе досить просто, як для Європи. У нас від цієї проблеми відмахуються, наче від набридливої мухи.

– На останніх місцевих виборах ви стали депутатом Київської облради. Як гадаєте, з депутатським мандатом простіше буде працювати?

– Скажу більше, упевнений в цьому. Не хочу нікого ображати, але раніше знайти порозуміння з керівництвом району було досить складно. Свої проблеми доводилося розв'язувати самотужки. Тепер нова команда в області, змінилося й керівництво Баришівського району, яке очолив Володимир Горбик. Працювати стало і складніше, і цікавіше водночас. Новому очільнику до всього є діло. Він не лише знайшов час зустрітися з керівниками підприємств, які працюють на території Баришівки, поцікавитися справами. Володимир Миколайович ситуацію в районі тримає під контролем, працюючи, старається не оминати увагою жодної людини, надати допомогу тим, хто її потребує. Тому вважаю для себе за високу честь працювати в такій команді. А проблем у районі накопичилося чимало. Сьогодні нам слід залучати інвесторів, які не побоялися б укласти гроші в розбудову району, створювали робочі місця. Потрібно відроджувати й соціальну сферу. Я переконаний, що наш край має всі умови для стабільного розвитку, бо тут живуть і працюють прекрасні люди, все це дає підстави дивитися у майбутнє з оптимізмом.